

paa Forhørene; men gør den det, og skal den altsaa hvile paa, hvad man ved, og ikke paa nogen som helst Formodning, saa maa man nødvendigvis stryge det første, fordi det, efter hvad der kendes fra Forhørene, ikke kan siges, at Minister Christensen har afholdt den daværende Indenrigsminister fra at gøre sin Embedspligt. Dette kunde han nemlig kun gøre, for saa vidt Indenrigsminister Berg havde ønsket at gøre sin Embedspligt, men af sin Koneilspræsident var bleven afholdt derfra; men Forhørene — jeg henviser i saa Henseende til de paagældende Forhør Side 12—19 — oplyse netop, at der om den Sag ikke har været nogen som helst Forhandling. Det er altsaa rigtigt, at Minister Christensen anklages for, at han har undladt at tilskynde den daværende Indenrigsminister til at gøre sin Embedspligt, men det er urigtigt, at han anklages for, at han har afholdt Indenrigsministeren fra at gøre det. For at bøde derpaa har jeg tilladt mig at stille Ændringsforslag Nr. 2, idet man, som sagt, ikke bør lade Anklagen gaa videre end til, hvad der stemmer med det oplyste.

Hvad derimod Punkt 3 angaar, finder jeg, at dette Anklagepunkt er meget for svagt og slet ikke rækker der, hvor det virkelig skal række. I det Øjeblik man anlægger Rigsretsanklage om bestemte Punkter, maa disse Punkter jo være saaledes, at der i alt Fald kan være nogen Mulighed for, at der kan fældes Dom i denne Sag. Men, paa Punkt 3 tror jeg, det vil være ganske umuligt, at der kan falde Dom for Skyld. Der staar nemlig, at Minister Christensen skal tiltales, fordi han som Koneilspræsident „ikke alene har forsømt at lade anstille Undersøgelse, men endog bestemt modsat sig, at en saadan overhovedet fandt Sted“, og fordi han „har opretholdt ham i hans Embedsstilling som Justitsminister indtil 24. Juli 1908.“ Jeg minder om, at dette Ting — ganske vist med en anden Sammensætning, og da der var et Flertal, der nu er Mindretal, men faktisk er det dette Ting — har vedtaget, og det er noget, man maa bøje sig for, at der ingen Undersøgelseskommission skulde nedsættes, eller rettere har afvist Spørgsmaalet om en Undersøgelseskommission i denne Sag.

Men nu anklager man altsaa Christensen, fordi han vedblivende har beholdt Alberti som Justitsminister indtil den 24. Juli 1908 paa Trods af de Angreb, der her paa Rigsdagen og i Pressen vare fremsatte mod Alberti. Dette forekommer mig at

være meget svagt og slet ikke at lægge Eftertrykket der, hvor Eftertrykket skal lægges. Thi med Hensyn til disse Angreb saavel paa Rigsdagen som ude i Pressen hersker der jo meget forskellige Opfattelser. Det maa maaske være mig tilladt her at nævne, at efter at den nuværende Finansminister som Landstingsmand havde angrebet Alberti, skrev den socialdemokratiske Redaktør Sundbo følgende faa Linier, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse: „Hr. Justitsministeren hænger ingenlunde i en Sytraad, som de Radikale ville give det Udseende af. Det Angreb, Dr. E. Brandes rettede mod Alberti under Finanslovdebatten i Landstinget, faldt ganske til Jorden. Hr. Brandes er i det hele mere Sportsmand end Politiker, og han mener aabenbart om sig selv, at han nødvendigvis skal have sin Næse alle Vegne. Denne rent personlige Kamp mod Enkeltmand var ogsaa alt for udpræget rebelsk og neppe tjenlig for den saglige Politikens Formaal“. Dette er altsaa en Udtalelse angaaende Karakteren af de Angreb, der her paa Rigsdagen bleve fremførte fra de forskellige Partiers Side, det er en Bedømmelse af dem ude i Pressen, og saa siger jeg, det er et svagt Punkt at drage Presseudtalelser frem som Aarsag til Anklage mod Christensen, fordi Justitsministeren først frattraadte den 24. Juli.

Men desuden tror jeg, at selve dette Punkt vil medføre mærkelige Konsekvenser. Det er under en foregaaende Forhandling her i Salen blevet sagt og, saa vidt jeg har lagt Mærke til, ikke blevet modsagt, at efter at disse Angreb herinde paa Rigsdagen havde fundet Sted, og der ligeledes var rettet Angreb ude i Pressen med meget graverende Beskyldninger mod Alberti, har den nuværende højtærede Landbrugsminister stemt paa Alberti til Genvalg som Formand for Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Det er ikke modsagt, og indtil videre gaar jeg altsaa ud fra, at dette er rigtigt. Men saa er det jo ubestrideligt, at Landbrugsministeren ved sin Stemme har opretholdt Alberti i hans Stilling som Formand for Den sjællandske Bondestands Sparekasse, ikke indtil den 24. Juli 1908, men til den 8. September 1908. Dette er uimodsigeligt rigtigt, og saa mener jeg, at man ikke kan rette en Anklage mod een Mand for det, han her har gjort, og samtidig anse det for rigtigt, at en anden Mand, der har gjort noget ganske tilsvarende, men ganske sikkert ikke noget, som kan bringe den paagældende for Rigsretten,